

Α΄ ΚΥΚΛΟΣ

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΤΟ ΣΤΕΡ

- 7/10/2013 Μια καλύτερη ζωή *Σεντρίκ Καν*
- 14/10/2013 Τα μυθικά πλάσματα του νότου *Μπεν Ζέιτλιν*
- 21/10/2013 *Blancanieves* *Πάμπλο Μπέργκερ*
- 28/10/2013 Η διπλή ζωή της Βερόνικα *Κριστόφ Κισλόφσκι*
- 4/11/2013 Τα παιδιά του πολέμου *Κέιτ Σόρτλαντ*
- 11/11/2013 Μετά το Μάη *Ολιβιέ Ασαγιάς*
- 18/11/2013 Η επίθεση *Ζιάντ Ντουεϊρί*
- 25/11/2013 Άννα Καρένινα *Τζο Ράιτ*
- 2/12/2013 Ένα καλοκαίρι *Τζεφ Νίκολς*
- 9/12/2013 Πίσω από τους λόφους *Κριστιάν Μουντζίου*
- 16/12/2013 Μετά τη Λουτσία *Μισέλ Φράνκο*
- 6/1/2014 Διατριβή για ένα φόνο *Ερνάν Γκόλντφριντ*

ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΛΟΦΟΥΣ - DUPA DEALURI

Σκηνοθεσία- Σενάριο: Κριστιάν Μουντζίου

Ηθοποιοί: Κοσμίνα Στράταν, Κριστίνα Φλουτούρ, Βαλέριου Αντριούτα, Ντάνα Ταπαλάγκα

Φωτογραφία: Όλεγ Μούτου

Μοντάζ: Μιρσέα Ολτενό

Χώρα: Ρουμανία, Γαλλία, Βέλγιο (Έγχρωμη)

Διάρκεια: 150'

Πρώτη προβολή: Ώρα 7.45 μ.μ.

Δεύτερη προβολή: Ώρα 10.30 μ.μ.

Διακρίσεις:

- Φεστιβάλ Καννών 2012

* Βραβείο Α' Γυναικείου Ρόλου στις Cristina Flutur, Cosmina Stratan

* Βραβείο Σεναρίου στον Cristian Mungiu

- Φεστιβάλ Mar del Plata 2012, Βραβείο Καλύτερης Ταινίας

- Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης 2012, Βραβείο Κοινού

- Πολλές Υποψηφιότητες

Η νεαρή Αλίνα επιστρέφει από τη Γερμανία στη Ρουμανία και τη φίλη της Βοϊτσίτα, η οποία όμως είναι τώρα καλόγρια σε ένα απομονωμένο ορθόδοξο μοναστήρι.

Ο έρωτας και η πίστη συγκρούονται τραγικά σε ένα αλληγορικό ψυχολογικό δράμα, σκηνοθετημένο τελετουργικά, αποστασιοποιημένα και με υποδειγματικό εσωτερικό ρυθμό από τον Κριστιάν Μουντζίου του "4 μήνες, 3 εβδομάδες και 2 μέρες". Βραβεία Σεναρίου και Γυναικείας ερμηνείας (Κοσμίνα Στράταν και Κριστίνα Φλούτουρ) στο Φεστιβάλ Καννών.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΗΤΣΗΣ

Η οργανωμένη πίστη και οι πλάνες της, η αδιαφορία και η αγάπη, οι επιβεβλημένες επιλογές ζωής κι ένας αναχρονιστικός εξορκισμός. Η τρίτη ταινία του Μουντζίου συγκλονίζει υπόκωφα.

Εν αρχή, τα δυο βραβεία που απέσπασε πανάξια η ταινία του σπουδαίου ρουμάνου σκηνοθέτη στις τελευταίες Κάννες: ερμηνείας εξ ημισείας για την 28χρονη Κοσμίνα Στράταν και την 34χρονη Κριστίνα Φλουτούρ, αμφότερες στην παρθενική τους εμφάνιση στο σελιλόιντ και σεναρίου, για τον ίδιο τον Μουντζίου, ο οποίος εμπνεύστηκε την ιστορία των «Λόφων» από τα ρεπορτάζ της Τατιάνα Νικουλέσκου Μπραν, υπεύθυνης του γραφείου του BBC στο Βουκουρέστι, σχετικά με έναν θανατηφόρο εξορκισμό που έλαβε χώρα το 2005 στο μοναστήρι Τανάκου της Ρουμανίας. Η ταινία του Μουντζίου αφηγείται –με τα γνωστά πολυπρόσωπα στατικά πλάνα του και την ικανότητά του να ιχνογραφεί ωμά τις διαπροσωπικές συγκρούσεις– την ιστορία της Βοϊτσίτα (Στράταν, τι πρόσωπο!) και της Αλίνα (Φλουτούρ), οι οποίες μεγάλωσαν μαζί σε ένα μίζερο ορφανοτροφείο και συνδέονται με μια αγάπη που προσεγγίζει την ερωτική.

Φεύγοντας από το ίδρυμα στα 18 τους, η μεν Αλίνα πήγε στη Γερμανία –όπου επισήμως δουλεύει ως σερβιτόρα, ανεπισημάτως και ανεπαισθήτως κάτι υπονοείται για κάποιο σεξοκύκλωμα–, η δε Βοϊτσίτα κατέληξε σε ένα μοναστήρι χωρίς ηλεκτρικό ρεύμα και περιττές... σχέσεις με τον 21ο αιώνα. Κι όταν η Αλίνα επιστρέφει στη Ρουμανία με σκοπό να ξανασμίξει με την φιλενάδα της και (ίσως) να την πάρει μαζί της από το μοναστήρι στη Γερμανία, η οργανωμένη πίστη και... ο ίδιος ο Θεός θα υψώσουν τείχη ανυπέρβλητα μεταξύ αυτών των δυο άρρηκτα δεμένων και καταταλαιπωρημένων ψυχών. Η βίαιη αντίδραση της Αλίνα στην παθητική στάση

της Βοϊτσίτα, με αυτοτραυματισμούς και υστερίες, θα οδηγήσει την ιατρική στη διάγνωση παρανοϊκής σχιζοφρένειας –ενώ η Αλίνα είναι πασιφανώς η μόνη λογική στο αναχρονιστικό μοναστήρι-τρελάδικο. Η δε «διάγνωση» του ηγούμενου αποφαίνεται πως μόνο ο εξορκισμός μπορεί να σώσει την κοπέλα από τους δαίμονές της...

Η υπνωτιστική δύναμη της θρησκείας που καθαγιάζει αυθαιρεσίες στο όνομα του «καλού», η φτώχεια και η έλλειψη εναλλακτικών που σμιλεύουν την ύπαρξη, αλλά και η αδιαφορία που, όπως σημειώνει ο Μουντζίου, γίνεται ένας «βασικός μηχανισμός επιβίωσης» για ανθρώπους που έχουν εκτεθεί επί χρόνια σε δυστυχίες και φρικαλεότητες, εικονογραφούνται θαυμάσια, χωρίς καμία διάθεση κατήχησης. Και οι ερμηνείες είναι όντως εξαιρετικές.

ΤΑΤΙΑΝΑ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ

Ο Κριστιάν Μουντζίου επιστρέφει με μία ταινία που αμφισβητεί τα όρια μεταξύ καλού και κακού, τυφλής πίστης και αμαρτίας, εγκλήματος και μιας κόλασης στρωμένης από άγιες προθέσεις. Βραβείο σεναρίου και γυναικείων ερμηνειών στις Κάννες.

Η Αλίνα και η Βοϊτσίτα γνωρίστηκαν μικρά παιδιά σε ορφανοτροφείο, μεγάλωσαν αχώριστες, ανέπτυξαν μία ιδιαίτερη σχέση. Η Αλίνα φεύγει μετανάστρια στην Γερμανία και μαζεύει χρήματα με όνειρα να χτίσει ένα σπίτι, αλλά όταν επιστρέφει πληροφορείται ότι η Βοϊτσίτα (πάμφτωχη και εκδωγμένη από κάθε σπίτι που την υποθέτσε και εκμεταλλεύτηκε) έχει καταφύγει στο απομακρυσμένο μοναστήρι της περιοχής, όπου βρήκε το Θεό. Η Αλίνα φιλοξενείται στον ιερό χώρο, αλλά δείχνει από την αρχή την αμφισβήτηση της για τα θεία. Όλοι της φέρονται με καλοσύνη, αλλά της ξεκαθαρίζουν: αν δεν ενταχθεί στους κανόνες της πλήρους πίστης και υπακοής, δεν μπορεί να παραμείνει. Με την Βοϊτσίτα να την αγνοεί, αφοσιωμένη στο Σωτήρα της, η Αλίνα φτάνει στα όρια της και το μανιοκαταθλιπτικό ξέσπασμά της ερμηνεύεται ως δαιμονισμός. Ό,τι ακολουθεί δεν θα έπρεπε να σοκάρει κανέναν. Κι όμως,

Ο βραβευμένος με τον Χρυσό Φοίνικα ρουμάνος σκηνοθέτης επιστρέφει μ' ένα έντονο κοινωνικό και πολιτικό δράμα που καταλήγει σε ηλεκτρισμένο θρίλερ. Όχι μόνο λόγω της αναγνωρίσιμης έντασης της κινηματογράφησης του, ή της σύνθεσης των πλάνων του. Αλλά γιατί ξέρουμε πολύ καλά τι πραγματεύεται: άνθρωποι και κοινωνίες στα όρια της ανέχειας αφήνουν χώρο στο άλογο, στο τυφλό, στο απάνθρωπο.

Βασισμένος στο βιβλίο της Τατιάνα Νικουλέσκου - Μπραν, ο Μουντζίου κάνει πολλά περισσότερα από το να αφηγηθεί την αληθινή ιστορία ενός εξορκισμού

που οδήγησε στο θάνατο μιας νεαρής κοπέλας σε ένα ορθόδοξο μοναστήρι κοντά στο Βουκουρέστι. Στην ουσία επιτίθεται ξανά κατά μέτωπο στους θεσμούς. Γιατί αν με το "4 Μήνες, 3 Εβδομάδες, 2 Μέρρες" μας έδειξε την ισοπέδωση των δικαιωμάτων του ανθρώπου υπό το καθεστώς του Τσαουσέσκου, εδώ προχωράει ένα βήμα παραπέρα. Μας δείχνει την ισοπέδωση της ίδιας της ανθρωπιάς.

Όπως και στην προηγούμενη ταινία του, και εδώ, ο κεντρικός άξονας της πλοκής είναι μία γυναικεία φιλία. Σ' αυτή την περίπτωση υπονοείται ότι πρόκειται για σχέση - κάτι που δίνει πολλά ακόμα επίπεδα ανάγνωσης του πλαίσιό της ιστορίας κι ένα υπόβαθρο άλλης κατανόησης στην καταπίεση, τις ενοχές, τον τρόπο της αμαρτίας που σπρώχνει την Βοϊτσίτα να απαρηγηθεί τη φίλη της, να συνδράμει στην εξόντωσή της.

Ο Μουντζίου είναι πάρα πολύ προσεχτικός στο πώς καυτηριάζει τον θρησκευτικό παραλογισμό. Γιατί δεν είναι (μόνο) αυτό το θέμα του. Όσο κρίνει τα (αν)ιερά και τα (αν)όσια που διαδραματίζονται πίσω από τον ξύλινο φράχτη του μοναστηριού, τόσο κατακεραυνώνει όσα συμβαίνουν έξω από αυτόν - στην κοινωνία της "ελεύθερης" βούλησης, στο θεσμικό πλαίσιο μιας χώρας που έχει αφήσει στην εξαθλίωση τους πολίτες της. Περισσότερο μας αφορούν όσα ώθησαν τα κορίτσια να κρυφτούν πίσω από τα ράσα - κι αυτά συμβαίνουν ανάμεσά μας. Η φτώχεια, το αδιέξοδο, η απελπισία θα οδηγήσουν έναν λαό στην τυφλή πίστη. Η ανικανότητα κι αδιαφορία ενός ιατρικού συστήματος να περιθάλψουν θα θέσουν την ανθρώπινη ζωή "στο θέλημα Θεού". Η απόγνωση με όσα συμβαίνουν στη γη σε κάνει να κοιτάς ψηλά, πέρα από τους λόφους, στον ουρανό.

Μπορεί η κάμερά του για ένα επίμονο, σχολαστικό, απαιτητικό δώρο να ανιχνεύει τον παραλογισμό της οργανωμένης θρησκείας (που υποκινείται πάντα από την καλοσύνη του χριστιανισμού, αλλά καταλήγει σε "κανόνες" και "τιμωρίες"), η ουσία όμως της ταινίας αποκαλύπτεται στο τελευταίο μισάωρο όπου ο φακός του επιστρέφει στο θεατή για τον ουσιαστικό, πολιτικό διάλογο.

Στην οθόνη δεν βλέπουμε μόνο την πάλη μεταξύ καλού και κακού, Θεού, και Σατανά, λογικής και μεταφυσικής πίστης. Αλλά και τη σύγκρουση της παλιάς με τη νέα Ρουμανία, της καινούργιας "δυνατής", "ενωμένης" Ευρώπης με τα φαντάσματα της Ανατολικής, της υπόσχεσης για ένα κοινό μέλλον με την πραγματικότητα του εξαθλιωμένου παρόντος. Και πόσο διαφορετικό είναι αυτό που ζητά ο Θεός, από αυτό που σου ζητούν οι κυβερνήσεις σου: πίστευε και μη ερευνα.

ΠΟΛΥ ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ

... Όπως στο εξαιρετικό "4 μήνες, 3 εβδομάδες, 2 μέρες", έτσι και στη νέα ταινία του Ρουμάνου Κριστιάν Μουντζίου στο επίκεντρο βρίσκεται μια γυναικεία φιλία, πνιγηρά εγκλωβισμένη στις κοινωνικο-πολιτικές δομές μιας χώρας που εξακολουθεί να βολοδέρνει στα απόνερα του πρώην "υπαρκτού σοσιαλισμού". Επιμένουμε στις πολιτικο-κοινωνικές δομές, βάζοντας τες πέρα και πάνω από τις θρησκευτικές, καθώς

τούτες οι τελευταίες για τον Μουντζίου είναι όχι απλώς σύμφυτες με τις πρώτες, αλλά μέρος τους, όσο παράδοξο κι αν αυτό ακούγεται για ένα κομμάτι του πρώην ανατολικού μπλοκ.

Κάτι που φαίνεται ξεκάθαρα από τη μία και μοναδική παρέκκλιση του αυστηρού, σχολαστικού, εντομολογικής ακρίβειας φακού έξω από τη μάντρα του μοναστηριού και εντός των διαδρόμων του νοσοκομείου, όπου γιατροί και προσωπικό κουράρουν τον όποιο άρρωστο με ανευθυνότητα και τεμπελιά απομεινάρια, θαρρείς, μιας τσαουσεσκικής Ρουμανίας που συνεχίζει να αντιμετωπίζει τον άνθρωπο ως αναλώσιμη ύλη.

Τελικά είναι η αδιαφορία που θα εξολοθρεύσει την Αλίνα και μαζί, στο πρόσωπό της, και την παραμικρή ελπίδα για ελεύθερη βούληση έξω από καθεστώτα, πραγματικά ή φασματικά. Ο τίτλος "Πίσω από τους λόφους", ή "Πέρα από τους λόφους" όπως είναι ο πρωτότυπος δεν μπορεί παρά να είναι ειρωνικός. Κανένας λόφος δεν αρκεί να διαχωρίσει την τυφλή θρησκευτική πίστη που τιμωρεί αθώες ψυχές στο όνομα της σωτηρίας τους, από την κληρονομημένη κοινωνική αναληγσία όσων διεφθαρμένων και σταθερά ατιμώρητων το επιτρέπουν.

Με άλλα λόγια, σε κοινωνίες με παρελθόν διάβρωσης, δικαστική και εκτελεστική εξουσία είναι ένα και το αυτό, μας λέει το φιλμ - γροθιά του Μουντζίου.

Η ταινία δίκαια τιμήθηκε με τα Βραβεία Σεναρίου και Γυναικείας Ερμηνείας στο Φεστιβάλ Κανών. Το σενάριο είναι εμπνευσμένο από δύο βιβλία της ανταποκρίτριας του BBC στη Ρουμανία Τατιάνα Νικουλέσκου Μπραν, πάνω σε μια αυθεντική υπόθεση εξορκισμού που συνέβη το 2005.

POMΠΥ ΕΣΚΙΕΛ

ΚΡΙΣΤΙΑΝ ΜΟΥΝΤΖΙΟΥ

Γεννήθηκε το 1968 στη Ρουμανία. Σπούδασε Αγγλική Φιλολογία στο Πανεπιστήμιο Iasi και εργάστηκε ως δάσκαλος και δημοσιογράφος.

Αποφοίτησε από την Ακαδημία Κινηματογράφου στο Βουκουρέστι το 1998. Είναι ο πρώτος Ρουμάνος σκηνοθέτης που κέρδισε το "Χρυσό Φοίνικα" στο Φεστιβάλ των Κανών το 2007 για την ταινία "4 μήνες, 3 εβδομάδες, και 2 μέρες". Προέρχεται από οικογένεια γιατρών και η αδελφή του Αλίνα, είναι πολιτικός αναλυτής.

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ

Πίσω από τους λόφους 2012, Amintiri din epoca de aur 2009, 4 luni, 3 saptamani si 2 zile 2007, Lost and Found 2005, Occident 2002, Corul pompierilor 2000, Nici o intamplare 2000, Zapping 2000.

